

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

The new tribe: Critical perspectives and practices in Aboriginal contemporary art

McMaster, G.R.

Publication date
1999

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

McMaster, G. R. (1999). *The new tribe: Critical perspectives and practices in Aboriginal contemporary art*.

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Supplement I

Abstract in Dutch

De Nieuwe Stam: Kritische perspectieven en praktijken in autochtone hedendaagse kunst.

De herleving van de kunst praktijk heeft sinds de tweede wereld oorlog bijgedragen tot een scherpere definitie van eigen identiteit van de autochtone bevolking van Canada, op nationaal zowel als internationaal niveau. Door middel van de kunst heeft zij economische, sociale, politieke en culturele erkenning bereikt. Het zijn vooral de culturele praktijken van de kunstenaars die zich kritisch hebben ontwikkeld om een eigen identiteit te articuleren, met scherpe werken en praktijken waarmee ze bemiddelen in een ingewikkelde wereld vol conflicten en tegenstrijdigheden, die daar aan hebben meegewerkt. Deze kunstenaars zijn geen ongecompliceerde individuen, maar complexe subjecten die gevormd worden binnen zwaar beladen sociale, historische en politieke kaders. Zij gaan heen en weer tussen de grenzen waar hun voorvaders door waren bepaald. Zij vormen een nieuwe stam die werkt en een intercultureel leven leidt in een randgebied.

Deze nieuwe kunstenaars, met hun kritiek op modernisme, vormen een fenomeen dat parallel loopt met het postmodernisme. Hun artistieke praktijken zouden historisch gekarakteriseerd kunnen worden als de "post-reservaat" periode. De universaliserende vooronderstellingen van het modernisme—de bureaucratie, rationalisatie, socialisatie, en de hokjesmentaliteit—werden belichaamd in de behandeling van de autochtone bevolking door de federale regering. Gedurende de periode van de reservaten, van eind achttiende eeuw tot het midden van de twintigste, waren bepaalde culturele expressies bij de wet verboden, terwijl andere praktijken langzamerhand in onbruik raakten, verschoven werden naar andere plaatsen en praktijken. Op het einde van de negentiende eeuw werden sommige, zoals de *Sundance* en de *Potlatch*, bij de wet verboden. De periode van na de reservaten echter, markeert een tijd van verzet en bevrijding van een systeem van controle door de regering. Het gevolg was dat de autochtone bevolkingsgroepen van het hele land rechten en vrijheden terug wonnen, die hun waren afgenomen sinds het midden van de negentiende eeuw.

De erkenning die de autochtone kunstenaars in de jaren zestig vonden in de wereld van de hedendaagse kunst opende de weg naar nieuwe modernistische en postmodernistische praktijken en discussies. Zij realiseerden zich spoedig, dat modernisme een exclusief geloof in zuivere

kunst en daarmee een verdoezeling van de (culturele) identiteit van de kunstenaar betekende; deze belangrijke dogma's werden in die tijd naar voren geschoven, juist toen deze nieuwe kunstenaar zijn of haar "autochtone" identiteit begon te bevestigen. Een modernist te zijn betekende een futurist te zijn en traditionele praktijken en de eisen van het alledaagse leven achter te laten. Zulke kunstenaars waren geen behouders van de cultuur. Modernisme verklaarde een geloof in autonome kunst, en afzondering. Postmodernisme daarentegen gaf de nieuwe kunstenaar strategieën aan van verzet, articulatie en zelfbewustzijn. De Postmodernisten probeerden aanknopingspunten te vinden tussen kunst en het sociale en politieke leven en bekritiseerden de gemeenschappen van de modernistische meta-verhalen, terwijl zij de doeltreffendheid van het plaatselijke beargumenteerden. Zij wezen de hiërarchie die de Westerse kunst boven andere wereld tradities stelde van de hand en beweerden dat de Westerse kunst slechts een van de Anderen is in een theater van Anderen.

De nieuwe subjectpositie van de autochtone kunstenaar ging een engagement inhouden met, vanuit en tussen verschillende ruimtelijke ordeningen: het reservaat/de stad, centraal/periferaal, museum/gallerij, waarbij de controle verschoof over culturele, sociale, politieke en artistieke ruimte. De Métis kunstenaar Edward Poitras sprak eens over een groep onsamenvangende, gemarginaliseerde, ontheemde mensen als over een "Nieuwe Stam", een term die ik hier gebruik om dit nieuwe culturele subject te beschrijven.

Sinds deze dissertatie een interdisciplinaire basis heeft, integreer ik kunst en kunstgeschiedenis, antropologie, literaire, postkoloniale en poststructurele theorie, om het idee van identiteit te interpreteren zoals het is geëxploreerd en bemiddeld in de kunstwerken en de praktijken van autochtone hedendaagse kunstenaars. Ik concentreer me op het werk van verschillende kunstenaars, voornamelijk van Canada, en gebruik hun werk als sleutels ter articulatie van deze nieuwe identiteit: het woord werk duidt hier zowel specifieke kunstwerken als de praktijk aan. De praktijk van kunst betekent voor mij een "articulatie" van het leven en werken in de kunstwereld, terwijl de kunstwerken objecten zijn die geproduceerd worden in die wereld en in deze veranderende wereld "leven".

Verschillende perspectieven vormen de basis in deel 1. Hoofdstuk 2 geeft een historische achtergrond voor identiteit in Canada, en, wat minder uitgebreid, in the Verenigde Staten, door te onderzoeken hoe autochtone identiteit geconstitueerd wordt—in de politiek, de wet en door symbolen. Vervolgens wordt onderzocht hoe deze identiteit politieke waarde verkrijgt in de verschillende autochtone groepen. Hoofdstuk 3 presenteert een

historisch overzicht van de situatie sinds de tweede wereldoorlog, wat noodzakelijk is om de nieuwe “discursieve mogelijkheden” te begrijpen waarin de nieuwe stam van hedendaagse kunstenaars zich uitdrukt. Hoofdstuk 4 beschrijft deze kunstenaars als vrije rondtrekkende subjecten die vaak grenzen verleggen om plaatsen van verzet te creëren, terwijl zij terzelfder tijd een identiteit claimen en vormgeven.

In Deel 2 zien we dat de nieuwe stam meer kritisch en strategisch wordt. Zo onderzoekt hoofdstuk 5 het idee van “museum object” en de “ruimte van het volkenkundig museum” en wordt onderzocht hoe deze ideeën inspelen op het werk van de kunstenaar als activist. Hoofdstuk 6 is ingesteld op een andere groep kunstenaars die taal in hun werk gebruiken, niet zozeer als betekenaars maar als autochtone concepten waarbij taal een belangrijke factor is voor articulatie. Het laatste hoofdstuk eindigt met een terugblik van de nieuwe stam naar de gemeenschappen waar zij vandaan kwamen en door welke zij waren geïnspireerd. (Vertaald door Petra Halkes)